

Islamisk Stat

STRATEGIEN MOD ISLAMISK STAT

Den nuværende strategi for bekæmpelse af Islamisk Stat har tre svagheder. Den er langvarig uden sikkerhed for succes, den øger militariseringen i regionen voldsomt og den har ingen direkte politik rettet mod regeringerne i Damaskus og Bagdad.

Vejen frem kunne være inddæmning af Islamisk Stat gennem målrettet kontrol af grænserne, politisk arbejde for at facilitere våbenhvile mellem de forskellige oppositionsgrupper og regeringerne i Irak og Syrien samt en klar politik over for regimerne i Damaskus og Bagdad.

ANBEFALINGER

- Inddæmning af Islamisk Stat gennem målrettet kontrol af grænserne.
- Politisk arbejde for at facilitere våbenhvile mellem de forskellige oppositionsgrupper og regeringerne i Irak og Syrien.
- Klar politik over for regimerne i Damaskus og Bagdad med krav til Bagdad-regeringen om at repræsentere alle irakiske borgere og respektere deres grundlæggende rettigheder.

Koalitionens strategi består i at bombe fra luften. Dels for at bremse Islamisk Stat (IS), dels for at svække gruppen ved f.eks. at ødelægge de indtægtskilder, IS har anskaffet sig bl.a. i form af oliefelter og raffinaderier. Samtidig bevæbnes og trænes den moderate opposition i Syrien og den irakiske genopbygges i Irak, hvor sunnimuslimske militser også gerne skal rekrutteres. Reelt betyder det flere trænede krigere og våben ind i områder, der i forvejen er overrendt af bevæbnede krigere. Det er svært at kontrollere, hvor våbnene havner: Der har allerede været billeder af IS, der har kapret nogle af de våben, koalitionen har leveret til de irakiske kurdere og al-Qaeda gruppen Jabhat al-Nusra praler med, at moderate grupper har tilsluttet sig og overgivet deres våben til dem.

Strategiens svagheder

Det er altså en strategi med flere svagheder: For det første sker der en voldsom militarisering af befolkningerne, for det andet er strategien langvarig og kan tage år. Dertil kommer, at strategien handler uden om de to centralregeringer, der ikke optræder konstruktivt i bekæmpelse af IS: Det syriske regime benytter koalitions krig mod IS til at tøndebombe oppositionen og tilbageerobre tabt terræn, mens den irakiske regering synes at fortsætte den sekteriske politik, støtte det syriske regime, og lade sin hær arbejde sammen med shiamuslimske militser, der er ligeså brutale og forbryderiske som IS. Ligesom USA og Nato ikke fik den nødvendige støtte fra regeringen i Kabul i kampen mod Taliban i Afghanistan, kan koalitionen ikke regne med konstruktiv støtte fra Abadi-regeringen i Bagdad, sådan som den fungerer nu.

IS: Styrke og svaghed

IS's styrke, statsbygningen, er også gruppens svaghed. I sit statsbygningsprojekt har IS brug for forsyninger, penge, ressourcer og i sin krig brug for våben og ammunition. Meget af dette har IS tilranet sig gennem erobringer, men lagrene af ammunition og våben er ikke udtømmelige. IS får brug for nye forsyninger og

derfor kan IS rammes ved at forhindre det gennem kontrol af grænser og eftersporning af forsyningsveje både for mennesker, penge og materiel. Den seneste FN Sikkerhedsrådsresolution lægger op til dette, hvorfor det ville være oplagt at bistå grænsestaterne med at kontrollere grænseaktivitet. Kan IS ikke få tilstrækkelige forsyninger, kan gruppen heller ikke levere i sit statsbygningsprojekt, hvorfor den hårdtslående retorik kommer til at lyde mere hul. Begynder IS at vise svaghedstegn, er det muligt, at en del af de stammer, der i dag støtter IS, vil se sig om efter andre muligheder. Her er det absolut nødvendigt, at der faktisk er andre muligheder, men de mangler både i Syrien og i Irak. Sammen med aktiv inddæmning af IS er koalitions største udfordring derfor en strategi over for regimerne i Bagdad og Damaskus. I Bagdad må koalitionen insistere på en legitim regering, der repræsenterer alle irakiske borgere og respekterer deres grundlæggende rettigheder. I Syrien er problemet endnu mere speget på grund af den internationale uenighed om, hvad man skal stille op med Bashar al-Assad. Her peger stadig flere på, at den eneste reelle vej er en politisk proces, der kan føre til en våbenhvile mellem de forskellige syriske oppositionsgrupper og Assad-regimet. Lige nu betyder krigen mod IS blot en styrkelse af Assad, svækkelse af den sekulære opposition og styrkelse af jihadisternes uden for IS. Taberne er den syriske befolkning. Det må primært være op til syrerne at bestemme, hvem der skal være med i en politisk proces, som skal lede frem til våbenhvile og give plads til en fælles front mod IS, mens det internationale samfund og koalitionen primært skal facilitere processen.

Politisk perspektiv

IS synes bedst bekæmpet gennem aktiv inddæmning og politiske processer mod våbenhvile i Irak og Syrien. Her er det nødvendigt at inddrage Iran aktivt. Den militære indsats må være en mindre og underordnet del af den politiske proces og ikke hovedsagen, der må være politik, diplomati og forsoning.

Lars Erslev Andersen, seniorforsker DIIS (lea@diis.dk)

Forsidebillede: Polfoto

